

[Godskesen.]

førtes af de ganske ekstraordinære Forhold, men vi har senere stadig hævdet, at dette ogsaa kun var en Nødhjælp, man skred til, og at man saa hurtigt og fuldstændigt som muligt burde vende tilbage til Guldløseligheden. Vi staa fremdeles paa det samme Standpunkt, og det vilde derfor tiltale os mest, om det blev foreslaaet, at man nu vendte tilbage til det gamle, at Sedlerne atter skulde indløses med Guldmønt, og vi vilde naturligvis være saa meget gladere derved, som dette Skridt allerede er foretaget af de andre nordiske Lande. Naar nu imidlertid den højtærede Minister og hans Tilidsmænd mener, at Forholdene i Øjeblikket er saadanne, at det vilde være meget ubejlejlighedsfuldt at tage dette Skridt, vil vi bøjede os derfor og stemme for Lovforslaget, idet vi glæder os over, at man i alt Fald har opnaaet, at der ikke længere paa Nationalbankens Sedler kommer til at staa, at Sedlerne indfries paa Anfordring med Guldmønt, og at man saaledes bliver fri for det utiltalende, der har ligget i det, at Nationalbanken det ene Aar efter det andet har givet Løfter, som den ikke vil eller ikke kan opfylde. Vi vil altsaa stemme for Lovforslaget, men det er vort Haab, at Forholdene, naar denne Lovs Gyldighed er udløbet, maa have klaret sig saaledes, at man kan naa til det, som er vort virkelige Ønske, det vil helst ser, nemlig at vi kan vende tilbage til Sedlernes Indløselighed, ikke blot med Guld, men med Guldmønt.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse, men ikke med ganske den samme Begrundelse, som den ærede sidste Taler gav. Jeg deler hverken det ærede Medlems Haab eller Ønske om at vende tilbage til Guldmønten som det, hvormed Sedlerne skal kunne ombyttes. Det er efter min Opfattelse det vigtigste i alle Forhold vedrørende en Seddelbanks Virksomhed her og i andre Lande, at den saa vidt muligt sørger for, at Værdiforskydninger ikke kommer til at skyldes Sedlernes eller Guldets Mængde; Værdiforskydninger af enhver Art skal have anden Oprindelse end Bankens Politik. Naar da Forholdene er saaledes i Verden, som de jo er, at der snarere synes at være Tendens til

Guldmangel end til Overflod paa Guld, saa ser jeg ikke, hvorfor man skulde vende tilbage til et System, som forbruger mere Guld end nødvendigt for at stabilisere Pengenes Værdi. Derfor er det ogsaa, man fra Nationalbankens Side som ogsaa i England — Betænelighederne i Sverige, som den højtærede Minister pegede paa, peger jo i samme Retning — er betænkelig ved at gaa over til det gamle System med Guldmønt, der render rundt mellem Folk og gemmes hen til ingen Verdens Nytte. Guldbarrefoden maa anses for at være akkurat lige saa solid som Guldmøntfoden og har jo ogsaa vist sig at være det der, hvor den har været prøvet. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at Resultatet af de Overvejelser, som nu finder Sted ude i Europa, ikke bliver en Tilbagevenden til Guldmønten, men et Forsøg paa at blive ved Guldbarren, og de Stater, der har været for hastige i Vendingen med at gaa over til Guldmønten, vil snarere komme til at gaa over til Guldbarren, end de, der har Guldbarren, kommer til at gaa over til Guldmønten — hvis det er rigtigt, at der er en tiltagende Guldmangel, for det er Forudsætningen for denne Betragtning. Jeg kunde da tænke mig, at det næste Skridt, man kunde blive nødt til at tage, var en Indskrænkning i Brugen af Guld til Pryd, Smykker og Kunstgenstande, som det jo nu bruges til i høj Grad, og som naturligvis ogsaa spiller en væsentlig Rolle ved Fastsættelsen af Guldets Værdi. Hvis man helt forbød Anvendelsen af Guld til Smykker, Pryd og Kunstgenstande, var det et Spørgsmaal, om Guldet bevarede sin Værdi. Jeg vilde dog tro, at dets Værdi som Grundlag for Sedlernes Værdi vilde oprettholdes, selv om Folk kun kendte Guldets Navn; jeg tror, Guldets vilde have samme Betydning som Pengene i den Kiste, Selma Lagerlöf fortæller om, som en Prinsesse forærede nogle fattige Fiskere: den maatte kun aabnes i den yderste Nød og blev derfor aldrig aabnet.

Min Opfattelse er altsaa den, at det vilde have været mere rationelt at vedtage denne Lov i Almindelighed og ikke begrænse den til et Aar. Jeg føler mig ikke overbevist om, men jeg gaar ud fra som temmelig givet, at naar det Aar er gaaet, kommer vi til at forlænge Loven en Gang til. Det staaer jo altid i Rigsdagens Magt, hvis man vil